

Základná škola s materskou školou Pavlovce nad Uhom

PAVLOVSKÝ ŠKOLÁK

4

Zborník literárnych a výtvarných prác
Školský rok 2007/2008

*Majstrami sú umelci, ktorí pozorujú
svojimi vlastnými očami to,
čo videl už pred nimi každý človek,
ale oni dokážu nájsť krásu v tom,
čo je pre ostatných ľudí príliš obyčajné.*

Rodin

Ocenená kolekcia literárnych prác v okresnom kole súťaže

Európa v škole

Zájazd pre dvoch

Lili s Mimom sa nevedeli dočkať, kedy porota rozhodne a odovzdá cenu za najlepší syrový výrobok. „Výhercom odovzdá cenu pán starosta, mimochodom ako prvá cena je zájazd pre dvoch do Holandska,“ prehovorila pani Kvídová, ktorá bola v porote. „V Holandsku sa vyrába najviac syrov na svete a všade po okolí rozvoniavajú tulipány,“ pošepkala Lili Mimovi. „Určite sami vidíte, že vybrať spomedzi takýchto dobrôt je veľmi ťažké. Ale, ja s pomocou poroty sme prišli k záveru, že prvé miesto si

naozaj zaslúžia pán Mimo a slečna Lili,“ oznámil pán starosta. Keď už Lili a Mimo sedeli v lietadle, Mimo otvoril zošit a začal čosi čmárať. „Čo zasa píšeš? Aby ťa potom mali prečo chváliť?“ rozzúrene podpichovala Lili. Mimo si ju však nevšimol a písal ďalej. Lili to však ešte viac podráždilo. Hádali sa kvôli tomu počas celého letu, až kým nedošli do Amsterdamu, hlavného mesta Holandska. Tam ich už čakala slečna Hlavenčová. Bola to dlhovlasá slečna s okuliarmi a na nohách mala dreváky. „Volajte ma Semmi,“ povedala slečna Hlavenčová. „Budem vás sprevádzať po meste a ukážem vám všetky naše zvyky, tradície a všetko, čo sa týka Holandska,“ nadšene oznámila Semmi. „A ako to, že viete po slovensky?“ spýtala sa nedočkavá Lili. Ja som rodená Slovenka, pred štyrmi rokmi som sa sem presťahovala. Mimo na ňu hľadel tak, že mu skoro oči vypadli. Lili veľmi žiarlila. „No, nečakajme dlho, určite ste cestou vyhladli,“ povedala Semmi. Zastali pri stánku s občerstvením. „Ochutnajte to,“ povedala Semmi a podala im niečo do rúk. „Čo je to?“ spýtala sa Lili. „To je naše najobľúbenejšie miestne jedlo – haringa nakyslo.“ Mimovi a Lili veľmi chutilo. Teraz nasadnite do člna, preveziem vás mestom. „Tento veterný mlyn odčerpáva vodu z polí a vypúšťa ju späť do mora,“ ukázala Semmi z člna na veterný mlyn. Vysadli z člna a prešli na druhú stranu, ktorá bola taká farebná, že snáď krajšie miesto na svete neexistuje. Prechádzali totiž po lúke plnej tulipánov. „Ó, to je krásna,“ povedala Lili a natrhala si plnú náruč tulipánov. Boli naozaj všade. Nič však netrvá večne, a tak sa i tento výlet do Holandska pomaly končil. Na Lili a Mima už na letisku čakalo lietadlo. „Ahoj Semmi, budeš nám veľmi chýbať a dúfame, že sa ešte stretneme. Semmi im zamávala a popriala šťastnú cestu. Zatiaľ, čo Mimovi bolo za Holandskom smutno a vypadlo mu niekoľko sĺz, Lili sa tešila, že má konečne Mima iba pre seba.

3. miesto
v okresnom kole

Jaroslav Varchola, 5.B

Romana

Ktosi povedal, že sám život píše najzaujímavejšie príbehy a ja tomu aj verím. Škola pre mňa veľa znamenala, prvé štyri roky ubehli veľmi rýchlo, prvé písmenká a čísla sme mali za sebou, nové kamarátstva sa upevňovali, ale zrazu prišiel piaty ročník a s ním mnoho noviniek.

Keď som nastúpila do piateho ročníka, nemala som vo svojej triede žiadnu dobrú kamarátku. Po čase som sa skamarátila s Romanou. Bolo to veľmi dobré dievča a ja som ju mala rada. Jediný rozdiel, ktorý medzi nami bol, bola farba pokožky. Ľudovo by sa dalo povedať, že ja som bola biela a ona čierna, bola Rómka. Nevadilo mi to, lebo sme si dobre rozumeli, aj sme spolu sedeli v spoločnej lavici. Ona zas mala veľmi veľa kamarátiek, ale boli to Rómky. Keď prišli za ňou, necítila som sa práve najlepšie, lenže ona bola iná. Dalo sa s ňou veľmi dobre porozprávať a rozprávali sme sa o všeličom možnom aj nemožnom. Takto prešli celé tri roky a ani sme sa nenazdali, boli sme siedmačky. Boli to roky plné radosti, tajomstiev, hier a zážitkov, na ktoré sa jednoducho nezabúda. Keď sa polrok siedmeho ročníka chýlil ku koncu, dozvedela som sa nepríjemnú správu. Romana mala odísť do Anglicka, v myslí sa mi vynorilo mnoho otázok, nedokázala som tomu uveriť, bolo mi to veľmi ľúto. Onedlho som sa dozvedela, že je to pravda. V triede som inú dobrú kamarátku nemala a nevedela som, čo so mnou bude, s kým budem tráviť svoj voľný čas a pre koho tu budem môcť byť. Po nejakom čase Romana naozaj odišla. Ešte predtým sme sa rozlúčili a vymenili sme si darčeky, aby sme na seba nezabudli.

Bolo to milé, ale vôbec to nebolo potrebné, pretože zabudnúť sa nedá. Niektorí ľudia majú ten najvzácnejší dar v sebe, stačí chvíľka a oni si nájdu natrvalo svoje miesto v našom srdiečku. Vôbec nie je podstatné ako ľudia vyzerajú, ale aké majú srdce, ako sa správajú a akí sú vo svojom vnútri.

Monika Balintová, 9.A

Výlet

„Žiaci, kto by chcel ísť do Španielska?“ spýtala sa pani učiteľka žiakov.

V triede sa momentálne ozvali vzrušené hlasy. „Kedy? Ako? Prečo?“ valili sa otázky jedna cez druhú a pani učiteľka nestačila odpovedať.

„No tak, utíšte sa,“ upozorňovala ich a zároveň vysvetľovala, „je to poznávací zájazd.“

O pár minút vedeli o výlete všetko. Najviac ich však ohúrila posledná veta pani učiteľky.

„Aj keď je Slovensko maličký štát, má dobré kontakty s rôznymi krajinami sveta a tento výlet, okrem toho, že bude poznávací, posluží aj na upevnenie vzťahov a spriatelením sa s ľuďmi, ktorí žijú inak ako my, Slováci.“ Pani učiteľka pochopila, že k učeniu sa už nedostane, keďže to bola posledná hodina a žiaci boli takí nedočkaví, že by boli najradšej už zajtra cestovali.

Deň D sa priblížil, prišli pokyny a užitočné informácie a mohlo sa vyraziť. Bola sobota, tak dlhoočakávaná sobota. Všetkých prišli odprevať rodičia, niektorí boli smutní, pretože svoje ratolesti ešte nikdy nepúšťali tak ďaleko, iní zas natešení, že si aspoň na pár dní oddýchnu. Už nasledovalo len lúčenie a ide sa.

„Už sa neviem dočkať,“ vraveli deti medzi sebou.

„Tak čo, tešíte sa? pýtali sa triedni učitelia, ktorí sa tešili tiež.

Celú cestu strávili štebotaním a v predstavách, čo ich čaká. Cesta bola dlhá a všetci boli poriadne unavení. Ospalo, ale predsa sledovali všetko okolo seba.

„Tak a sme v Španielsku,“ s radosťou v hlase im to oznámil riaditeľ školy, keď vstúpili na španielske územie.

„Jeeeeej, to je krása,“ ozvali sa vzrušené hlasy malých cestovateľov.

„Ja tomu ešte stále neverím,“ bolo počuť chlapčeka, ktorý sa práve zobudil v autobuse.

„Uštipni ma,“ prosil svojho suseda, „ináč tomu neverím.“

Jeho spolusediaci ho však nestihol uštipnúť, pretože odrazu sa ozvali hlasy: „Aha, aha, pozrite sa ... tam vonku!!!“

Vonku ich čakalo prekvapenie. Deti zo španielskej školy ich už netrpezlivo čakali. Boli zvedaví na Slovákov. Vedeli, že Slovensko je maličký štát v strede Európy. Teraz mali možnosť dozvedieť sa viac. Dlho však nemohli rozmýšľať, pretože učiteľ im dal pokyn a oni spustili báseň:

*Slováci už prišli,
preto sme sa tu zišli.
Privítať ich chceme,
tu v strede našej zeme.
Naša zem je Španielsko,
Madrid je naše hlavné mesto.*

„Oni sa kvôli nám učili báseň? pýtali sa neveriacky žiaci.

„Áno, u nich je zvyk vítať cudzincov,“ vysvetľovali učiteľia.

„A kam pôjdeme teraz?“ pýtali sa svojich hostiteľov, aj keď im španielčina robila ťažkosti a Španieli po slovensky nevedeli vôbec.

„Teraz pôjdeme do jednej z našich škôl, tam sa vybalíte a hor sa do ulíc!“ vysvetľovali im noví kamaráti. Postupne spoznávali čaro tejto krajiny, ich zvyky a tradície. „Je to nádherná krajina,“ zhodli sa všetci. Dni boli plné prekvapení.

„Ukážeme vám ako sa tancuje flamenco, obľúbený tanec v Španielsku,“ vysvetľovali im kamaráti.

„Ja by som chcela vedieť tancovať flamenco,“ priznala sa Kristínka.

„Neboj, naučíme ťa to a nielen teba, ale aj ostatných,“ uspokojovali nás Španieli.

Boli radi, že sa Slovákom u nich páči a tak strávili ďalší deň tancovaním. Chlapcom sa ale do toho veľmi nechcelo. Viac ich zaujímali býčie zápasy, s úžasom hľadeli na muža, ktorý vábil býka červeným kusom látky. Španielsky učiteľ im vysvetlil, aký je rozdiel medzi býčimi zápasmi v Španielsku a v Portugalsku. Španielsky zápasník- torero stojí v aréne a dráždi býka k zúrivosti, aby ho potom mohol zabiť. V Portugalsku sa zasa volá toreador, ten sedí na koni a býka len dráždi, ale nezabíja. Chlapcom sa tieto zápasy prestali páčiť, preto sa pobrali za dievčatami. Spolu sa vybrali na výstavu obrazov od slávnych maliarov.

„To je krása!!! Ja by som niečo také v živote nenamaľoval,“ šepkali si návštevníci galérie medzi sebou. Debata neutíchla ani cestou späť, keď sa viezli károu ťahanou somárom.

Čakal ich posledný deň v slnečnom Španielsku.

„Ale to rýchlo zbehlo, však?“ rozprávali sa večer deti medzi sebou.

„Škoda, že zajtra ideme domov, bolo tu skvele,“ sťažovali sa malí Slováci. Ani španielskym deťom sa nepáčilo, že sa musia rozlúčiť so svojimi novými priateľmi.

Dohodli sa, že čoskoro prídu na Slovensko oni a malí cestovatelia sa vydali na cestu domov so slzami v očiach, ale bohatí na nové skúsenosti a zážitky. Domov si priniesli radosť zo svojich nových kamarátov a dúfali, že sa čoskoro znova uvidia.

Simona Varcholová, 9.A

Európa

Európa je veľká,
Slovensko je malé,
pekné pamiatky my doma máme.
Čo je pýchou našej krajiny?

Krásne lesy, hory, nížiny,
veľké mestá aj malé dediny.
Vysoké i Nízke Tatry,
to k Slovensku patrí.
Náš slovenský kraj,
ten je pre mňa naj.

Igor Kopeň, 4.A

Kultúrne dedičstvo

Naše kultúrne poklady,
to sú historické hrady,
naše dejiny,
to sú naše zámky.

Kaštiele, skanzeny,
páni, poddaní,
zbojníci, rytieri,
tí všetci sú dejiny.

To sú moje myšlienky,
ľudia, historické budovy,
príbehy.

To všetko je kultúrne dedičstvo!
Nezabudni na spev a tanec,
to je tiež kultúrne dedičstvo!

Matej Fajdel, 4.A

Môj kraj

Široká rovina,
vietor pofukuje,
to moja rodná zem,
Zemplín sa menuje.

Kam oko dovidí
a ruka dočiahne,
tam vody Šíravy
a hniezda bocianie.

Je tam aj Vihorlat,
vysoká sopka

Miriama Repková, 5.A

Dominika Bodnárová, 6.A

Nikola Halajčíková, 4.B

Boris Rebják, 5.A

a v Morskom oku sa,
biela rybka čľapká.

To je môj rodný kraj,
kolíska moja,
dedinské domčeky,
tíško si stoja.

Daniela Hudiková, 4.B

Svet okolo mňa

Kamenné mestá, dávne hrady
stoja tu dneska bez parády.
Len v reči predkov príbehy
sú skryté.

Mám veľmi rada predkov reč,
z nej dá sa veľa dozvedieť.
Čo človek cítil, ľúbil,
ako žil, čo stvoril
a pretvoril.

Mám veľmi rada túto reč
či som doma, či som preč.
Domov sa vždy môžem vrátiť,
s každým sa raz kamarátiť.

Vždy ma čaká rodina
či je nočná hodina,
a či ráno v žltom jase,
mamin úsmev v plnej kráse.

A ľudský príbeh je tu znova,
koľko je deti bez domova.
Mnohé ani nepoznajú,
kde tú svoju mamu majú.

Kde je svet pre všetky deti
či uviazol v ťažkej sieti?
Vždy si ceňme to, čo máme,
návrat domov k svojej mame.

Príbehy odkrývajú nové dni,
čo vôkol teba nezabudni.
Múdrosť je skrytá v slovách, v čine,
neuviazni na plytčine!

Ivana Pachová, 6.A

Diplomom ocenená
práca v okresnom
kole

Literárna súťaž Galandova matka

Miesto, kde nájdem všetko, čo potrebujem

Pochádzam z malej dedinky, ktorá sa volá Vysoká nad Uhom. A vôbec mi nevadí, že je malá, naopak, som tomu rada. Každý sa s každým poznáme a keď idú ľudia okolo seba, zo strany na stranu sa hádžu úsmevy a znejú tie pekné a dôstojné dve slovíčka: „Dobrý deň.“ Som nesmierne rada, že je to môj rodný kraj. U nás je pekne v jari, v lete, v jeseni, no dokonca i v zime. Naša dedina je očarujúca, keď sa v nej všetko prebúdzá, keď sa chodíme kúpať na okolitú rieku a počuť džavot detí i keď sa všetko pripravuje na zimný spánok no a dokonca aj vtedy, keď je už všetko dávno zakryté bielou perinou. Z mojich slov, ktoré sú na tomto papieri, cítiť, že svoju dedinu milujem. A človek, ktorý to cíti sa nemýli. Je to tak. Mám ju veľmi rada a som šťastná, že tu žijem a je to môj domov. Aj keď sa odhodlám študovať v zahraničí či na opačnom konci Slovenska, nikdy ale nikdy nezabudnem na svoj domov. Aj keď odchod bude ťažký, viem, že sa tu budem mať za čím vrátiť. Za otcovým pochopením, maminým pohladením a radosťou, ktorú mi dodávajú moji dvaja bratia. No nesmiem zabudnúť na dedkovu usilovnosť a babkine chutné jedlá. Mám tu všetko rada a viem, že nikdy nezabudnem na ľudí, ktorí pre mňa v živote niečo urobili a na tých, ktorí pre mňa veľa znamenajú. Aj keď budem dospelá a budem mať fakt dospelácke starosti či budem zaneprázdnená, nikdy nezabudnem na to, ako sme sa s bratom hrávali na našom dvore s loptou a mama pri nás popíjala na lavičke kávu a povzbudzovala nás. Ak chcem, aby ma niekto pohladil podporil a prehovoril ku mne pekným a rozumným slovom, viem, kde to všetko nájdem – doma. V mojom teplom a sladkom rodnom kraji.

Mária Tóthová, 9.A

Literárna súťaž Vyznanie mame, ktorú vyhlásila RODIČOVSKÁ RADA pri ZŠ s MŠ Pavlovce nad Uhom

Mama, srdce rodiny !

Keď sa človek narodí, má pred sebou veľa vecí a ľudí, ktorých musí spoznať, ale mamu, tú si dieťa zapamätá už pri prvom pohľade. V našich mamách je čosi výnimočné, čo vie vycítiť aj malé dieťa. Veď mama je predsa najdôležitejšia osoba v našom živote. Stará sa o nás, dáva nám lásku a všetko, čo k životu potrebujeme. Dieťa znamená pre mamu veľmi veľa a oveľa viac znamená slovo mama pre nás, deti. Život v jednej rodine nie je len cesta ružovou záhradou, sú aj prekážky, ktoré musíme zdolať, ale nikdy na nich nie sme sami. Sú tu s nami naši rodičia. Hovorí sa, že hlava rodiny je otec, no a kto je srdcom tej rodiny? Podľa mňa je to mama. Nemyslím si to len preto, lebo v mojom živote z istých dôvodov figuruje len ona, ale v tomto mojom veku už viem, čo je pre mňa dôležité, viem aké sú moje sny, viem, kto mi pomáha k ich uskutočneniu a odmalička ma sprevádza tou záhradou života. Ak by sme nahliadli do srdca nejakej mamy, tak by sme tam videli veľa trápenia, veľa otázok, na ktoré hľadá riešenie nejaký človek, ale hlavnou náplňou tohto srdca by bola láska. Možno ju niekedy nevidíme, lebo sme zaslepení hnevom, ale je to len bežný hnev, ktorý pociťujú deti k svojim rodičom. Veď viete, puberta. To je najhoršie obdobie nielen pre nás, ale aj pre naše mamy. Vtedy častokrát padne výmena názorov medzi mamou a dieťaťom, ale neuvedomujeme si, že je to len matkin strach o dieťa. Strach, ktorý matka zažíva každý deň, keď jej dieťa čo len nohou vykročí z domu. Neminie to ani nás. Potom, keď budeme my mamy, tak to bude také isté, veď každý z nás pozná príslovie: „Aká matka, taká Katka!“ Už teraz mám strach, že budem taká istá ako moja mama. Ale môžem povedať, že som hrdá na to, či som dcéra, lebo nikoho nemám tak rada ako svoju mamu. Aj keď to tak niekedy nevyzerá, lebo s mojou povahou je to u nás pestré, stále si ju vážim a aj budem. Vážte si aj vy svojich rodičov, lebo nie je nič krajšie ako keď sa o vás starajú dvaja, a nie je nič horšie, ako keď jedného z nich stratíte.

Albína Kontrová, 9.B

Tvoj deň

Slovo, ktoré každý z nás asi poznal ako prvé... mama, ktorá pre nás znamená tak veľa. Mama, ktorá nás priviedla na svet, učila prvé slovíčka, prvé kroky a ukázala nám cestu keď sme sa svetom len tak túlili. Bez nej by sme boli asi stratení. Mama, ktorá sa stále bojí, keď prídeme domov neskoro, keď sa nám niečo stane, či už len maličké škrabnutie alebo modrina, stále trpí to je len dôkaz toho, že nás má nadovšetko rada. Je veľmi veľa vecí, v ktorých nám práve mama pomohla, no my si to niekedy neuvedomujeme, ale bez mamy by to bolo veľmi ťažké!!! Vďačíme jej za veľa! No len jeden deň v roku jej patrí oficiálne a to DEŇ MATIEK, ale naša vďaka jej bude patriť navždy!!!

Lucia Gencová, 9.A

Mamky

Mama, je podľa mňa to najmilšie, najmilujúcejšie a najláskavejšie stvorenie na tomto svete. Všetky mamy. Dokonca aj tie zo zvieracieho sveta sú také. Veď sami poznáte ten pocit, keď vás vaša mama vyobjíma pri návrate zo školy či z nejakého výletu. Vtedy nás obdarúva najväčšou láskou zo svojho srdca. Nie je to taká láska ako u otca k synovi alebo dcére. Je to materinská láska, ktorá je to najlepšie, čo môžete zažiť. Preto už chápem, prečo všetky mamičky sú také milujúce k deťom po celý svoj život. A čo s deťmi, ktoré o mamu prišli? Je to veľmi smutné, a preto ľutujem všetky siroty, ktoré prišli o mamu.

No je tu ešte ďalšie stvorenie, ktoré nás obdarúva láskou. Je to naša stará mama, ktorá je ďalšia milujúca osoba. Keď máme našich rodičov v práci a prideme domov, náš domov je prázdny, bez tepla domova a lásky. No keď máme naše babky a vrátíme sa domov, privíta nás s úsmevom, láskou a teplom domova, ktoré vytvorila pre nás. Preto sú babky a mamky k nezaplateniu. A týmto článkom by som sa chcel veľmi poďakovať mojej mamke a babke, ktoré ma stále obdarúvajú svojou materinskou láskou a nevzdali to. Ďalej by som sa chcel veľmi poďakovať svojej mamke, ktorá sa o mňa s láskou stará. A aby som nezabudol na moju babku, tak by som sa chcel jej poďakovať, že mi dala svoju lásku a pomáhala sa o mňa starať spolu s mamou.

Ďakujem

Ján Kontra-Pál, 7.B

Mama?! Čo to slovo znamená??? Je to človek dobrý či zlý? No to už záleží na nich, či sú dobré či zlé, no jedno naisto viem, že mama je viac než žena, a že mamu ti nenahradí nik, hoci niekedy by si ju vymenila, ale prišla by si na to, že tvoju mamu nenahradí žiadna iná. Mama, tá ti domov dáva a láskou, šťastím ťa naplňa. Je tvoja kamarátka, ba priateľka, ktorej môžeš povedať čo len chceš, lebo vieš, že ti pomôže, a že ti verí, hoci niektoré veci by ti ani iní neverili! Jej tajomstvá povedať smieš, lebo ona chápe, čo ty chceš, a čo môžeš v živote dosiahnuť, a hoci sa veľa chýb stáva v tvojom živote. No mama, tá ti poradí, hoci niekedy ťa i smútok potrápi. Pomáha ti dokiaľ neprídeš na to, že aj ty budeš raz „matkou“...

Marienka Tatárová 7.B

Mami!

Ani neviem, kde mám začať. Ale viem, že najlepšie bude, ak začnem od začiatku. Ty veľmi dobre vieš, že Ťa ľúbim, ďakujem Ti za to, že si pre mňa najdôležitejší človek na celom svete. Si pre mňa mama s veľkým M. Ty si pre mňa trpela, keď som prichádzala na tento svet. Ty si sa o mňa starala, keď som bola chorá. Ty si mi pofúkala ranu, keď som spadla. Ty si počúvala o mojich problémoch, keď som sa pohádala so svojimi kamarátkami. Samozrejme, vždy si mi poradila. Aj keď som vyrástla a dokázala som sa o seba postarať aj sama, nevedela by som žiť bez tvojej útechy, keď mi je ťažko. Bez toho, aby si sa ma neopýtala: „Čo bolo v škole?“ Aj keď mi to niekedy lezie na nervy. Ty pre mňa nie si len mama. Si pre mňa človek, ktorý mi dal život, si človek, ktorý ma naplňa šťastím, pretože ho mám, si človek, ktorého by som nevymenila ani za milióny, si človek, ktorý sa so mnou vie najlepšie porozprávať. Si pre mňa kamarátka, sestra, učiteľka. Som rada, že Ťa mám a nechcem Ťa stratiť nikdy. Nikdy na teba nezabudnem. A viem, že budeš takým človekom pre moje deti, akým si bola pre mňa.

ĎAKUJEM, MAMI!

Mária Tóthová 9.A

Milá mama !

Som veľmi, ale veľmi rada, že Ťa mám. Si pre mňa všetkým na svete. Ty si mi dala život, a preto Ti veľmi ďakujem. Staráš sa o mňa a o mojich súrodencov. Poskytuješ nám materinskú lásku, ktorou nás zahrievaš a dávaš nám lásku, akú nám nikto iný nemôže dať. Ty nás vieš pochopiť a poradiť nám, keď sme v ťažkej chvíli. Vieš nás uviesť na tú správnu cestu, aj keď sme tvrdohlaví a zatatí. Staráš sa o nás s láskou a porozumením. Máš nás rada a odpustiš nám, aj keď sme často drzí a nepekne sa Ti odplácame za Tvoju lásku a dobrotu, ktorú nám dávaš. Mali by sme sa správať úctivejšie a vďačnejšie, lebo taký človek ako je mama, je na svete iba jeden. Mali by sme si nadovšetko vážiť to, že takého človeka ako je mama vôbec máme. V tomto vyznaní, drahá moja mamička, by som sa Ti chcela aj ospravedlniť za to, že nie som vždy taká, aká by som mala byť. Často Ti poviem niečo, čo potom veľmi ľutujem a trápi ma to. Preto Ťa chcem aj takto poprosiť o odpustenie, ak som Ti niekedy ublížila. Vieš, ospravedlniť sa a priznať si chybu je dosť ťažké. Treba na to nabrat odvalu. Ale musím povedať, že ak sa ospravedlním, mám dušu pokojnejšiu a som šťastnejšia. Chcem sa Ti aj poďakovať za všetko, čo pre nás robíš, a že sa o nás staráš, preto mi dovoľ vysloviť veľké ĎAKUJEM iba pre Teba. Mať mamu, znamená mať všetko na svete. Preto ďakujem Bohu, že mi dal takú osobu ako si TY. Chcem Ti, milá mamička, popriať aj veľa šťastia, ale hlavne veľa zdravia, ešte dlhý život a veľa trpezlivosti, aby si mala silu sa o nás starať aj naďalej.

ĎAKUJEM !

Tvoja Monika

Monika Balintová 9.A

Mamke !

Pri tomto slove ma zahrieva teplo, ktoré mi dokáže poskytnúť len ONA. Moja mamka! Ved' práve ona je tá, ktorá bola pri mne už vtedy, keď som sa ešte len pripravovala na svoj príchod sem. Aj keď som ešte nevnímala, ona sa so mnou stále rozprávala, hľadkala svoje bruško, v ktorom som dočasne bývala. Ešte som nič nevidela ani nepoznala, ale vedela som, že tam niekde na druhom konci je niekto, kto ma má rád a teší sa na mňa. Ak som ju kopla, ona sa nehnevla, práve naopak, tešila sa, že dávam o sebe vedieť. Keď prišiel deň D a ja som sa narodila, bola celá šťastná a ja som konečne bola v jej náručí. Bola som v náručí svojej mamičky. Spolu sme postupne prekonávali rast prvých zúbkov, moje prvé neisté kroky, ale najviac si sa mamička moja potešila, keď z mojich úst vyšlo detským hláskom moje prvé slovo, slovo MAMA. Najviac som Ťa potrápila v škole, keď si nado mnou musela sedieť dlho do noci, pretože som si nechcela zapamätať niektoré veci. Ale Ty si ma nikdy neodbila, stále si sa mi venovala a vysvetľovala si mi všetko, na čo som sa Ťa pýtala. Mnohokrát som Ťa nazlostila, pretože som bola drzá a viackrát som povedala veci, ktoré som hneď aj oľutovala. Viem, že Ťa to vtedy veľmi bolelo, a preto prosím, prepáč mi. Teraz som deviatačka a končím základnú školu, ale keby si tu nebola Ty, mnoho vecí by bolo ťažších. Nebyť Teba, moja mamička, nedokázala by som nič. Ty ma pomaly, ale isto pripravuješ na mnohokrát ťažký život, aby som pochopila, že nie vždy je všetko také pekne. A ja sa Ti za to všetko chcem poďakovať a vysloviť úprimnú úctu a vďaku za všetko, čo pre si mňa urobila a stále robíš. Preto prijmi odo mňa tuhé objatie a jedno veľké ĎAKUJEM.

Tvoja Sima

Simona Varcholová 9.A

Ked' rozmýšľame o živote ...

Knihy

U niektorých ľudí toto slovo znamená kvádrovité teleso alebo stratu času. U niektorých je to činnosť, pri ktorej si oddýchnu. U mňa toto slovo znamená to, čo sa nedá vyjadriť jednou vetou. Knihy sú pre mňa čarovné veci, do ktorých keď sa začítam, ocitnem sa v čarovnom svete, vo fantázii. Podľa niektorých mojich kamarátov je čítanie kníh nudná záležitosť, ktorú musia vykonávať na povel učiteľa alebo ich rodičov. Ved' na čo sú im?

Dnes máme vymoženosti ako sú napríklad počítač, playstation alebo televíziu. Keď sa do nich pustia, vtedy vznikne ich „umelá“ fantázia. Aj ja som jej už niekoľkokrát podľahol. Keď vás ovládne umelá fantázia, neviete si ju vychutnať, prežívať a cítiť.

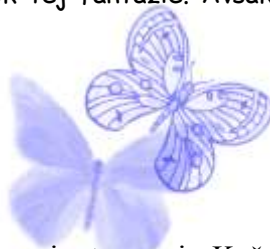
Dokážete len na ňu myslieť a myslieť. A preto sú podľa mňa knihy lepšie ako počítač alebo playstation. Hoci ich dosť často používam, knihy zase čítam pravidelne. Keď som bol štvrták, knihy som vôbec nečítal a ignoroval som ich. No na DVD som videl jeden film, na ktorý som neustále myslel. Stále som ho pozeral dookola a dookola, až som ho vedel celý naspamäť. No vtom som si na niečo spomenul. Ved' tú knihu, podľa ktorej bol spracovaný film, máme doma. Išiel som po ňu a začal som čítať a čítať. Vtom som si uvedomil, že hoci som ten film vedel celý naspamäť, nevedel som z neho takmer nič. Všetky pocity a nálady postáv boli v knihe tak jasne vyjadrené, že vo filme by som ani na nich nepomyslel v žiadnej pasáži. A vtedy som zistil, že umelá fantázia je v mojom prípade veľmi prepojená so skutočnou fantáziou. Keby nebolo toho filmu, knihy by som čítal asi tak ako moji niektorí spolužiaci. Aj moja mama mi pripomínala, prečo som vtedy nechcel čítať. Ja som vedel, že knihám buď podľahnem alebo nie. Keď bol môj otec malý, knihy boli jeho jedinou cestou k fantázii. Prečítal ich nespočetne veľa, dokonca všetky, ktoré máme doma v knižnici. Týmto článkom by som chcel požiadať všetkých čitateľov, ktorí nemajú knihy veľmi v láske, nech si prečítajú tú knihu, o ktorej bol ich obľúbený film. U mňa to zabralo. Ved' keď to aspoň skúsate, nič z vás neubudne, práve naopak.

Ján Kontra-Pál. 7.B

Fantázia je dušou literatúry...

Tento výrok je úplná pravda. Literatúra je totiž ako človek. A človek bez dušenie je človekom. Fantázia je zase dušou, ktorá v nej prebýva. Tak isto ani literatúra bez fantázie nie je literatúrou. Je to základ, ktorý by mala mať každá literatúra či už dobrodružná, vedecko-fantastická, populárna jednoducho každá. Vedeli by ste si predstaviť literatúru bez fantázie?

Pre autora, tvorca či už čitateľa by to bola hotová pohroma. Myslím si, že vtedy by bola literatúra nezaujímavá preplnená iba faktami. Samozrejme nemám nič proti literatúre faktu, ale predsa by im určite chýbal aspoň malý kúsok tej fantázie. Avšak našťastie to tak nie je, lebo fantázie je na svete zatiaľ dosť...

Alena Palčíková, 9.A

O priateľstve

Na svete je veľa kamarátov, no len jeden je ten naj. Každý človek ma určite svojho najlepšieho kamaráta, s ktorým si veľmi dobre rozumie. Najlepší priateľ je ten, ktorému

dôverujeme, ktorému povieme všetky tajomstvá, pretože vieme, že si to nechá len pre seba a nezradí nás. Priateľ by mal podať pomocnú ruku, keď ju budem potrebovať, utešovať, keď mi bude smutno, smiať sa so mnou, ak budem mať dobrú náladu. Mal by byť moja pravá ruka a stále pri mne stať. No na priateľa si musíme dávať veľký pozor, pretože ho môžeme veľmi rýchlo stratiť.

Ja zatiaľ nemám najlepšieho priateľa, no mám veľa výborných kamarátov, ktorým môžem úplne veriť. Na toho ozajstného najlepšieho priateľa si musíme dávať veľmi veľký pozor, aby sme ho nezradili, neublížili mu, pretože takého kamaráta už nikde na svete nenájdeme. A preto nech si každý človek, ktorý ma najlepšieho priateľa uvedomí, že môže byť už neskoro na odpustenie alebo na slovíčko mám ťa rád, a že môže priateľa navždy stratiť.

Michaela Nyisztorová, 9.B

Priateľa zriedka získaš, ale ľahko stratíš

„Priateľstvo je zlatá niť, ktorá sa ľahko pretrhne. Zaviazať sa síce dá, ale uzol zostáva.“

Myslím, že tento výrok je do bodky pravdivý a každý s ním už mal nejaké skúsenosti. Prvé čo ma teraz napadlo, je otázka: „Kto je vlastne priateľ?“ Je to človek, ktorý ti podá pomocnú ruku v ťažkej chvíli, nezradí ťa, je k tebe milý. Človek, ktorý ťa dobre pozná zvnútra i zvonku, človek, u ktorého je tvoje tajomstvo ako v hrobe. Neopustí ťa keď ho potrebuješ a aj keď prejde veľa rokov, stále si naňho spomenieš. Mám veľmi veľa priateľov, chlapcov i dievčatá, od mladých až po starých, ale len s jedným z priateľov bol priateľský vzťah iný ako s ostatnými priateľmi. Hovorí sa tomu najlepší kamarát/ka. Mala som aj ja takú najlepšiu kamarátku, s ktorou som sa poznala už od malička. Chodila som s ňou do škôlky, do školy, len nie do rovnakej triedy. Bývali sme spolu v jednej dedine, tak sme sa navštevovali a boli spolu každý deň. Zažili sme veľa dobrodružstiev, o ktorých sme vedeli len my dve. Moja rodina ju nemala veľmi v láske, ale ja som v nej videla niečo, čo oni nie. Všetko bolo dokonalé, boli sme super kamošky na život a na smrť, ale zrazu prišiel taký nenápadný moment, ktorý všetko zmenil. V tej chvíli sme zabudli na všetko dobré, na všetko, čo sme zažili a začali sme sa nenávidieť. Ani sama neviem, aká bola príčina. Odkedy odišla do novej školy, rozprávala stále len o nej. Najprv som to brala normálne, lebo každá kamarátka sa chce podeliť s novými zážitkami, tak som počúvala. Počúvala a počúvala a dusila v sebe hnev, ale nakoniec ako to už u mňa býva zvykom, som vybuchla. Štyri mesiace sme nadávali na seba, jedna druhú osočovali. Teraz sme znovu kamarátky, ale už nie také, aké sme boli niekedy. Uvedomujem si, že tú hromadu mojich priateľov môžem hocikedy stratiť, čo samozrejme nechcem. Na také veci už mám svoj názor a snažím sa im vyhýbať, lebo chyba nie je len v tom druhom, ale aj vo mne.

Albína Kontrová, 9.B

Poznáš ma?

*Neviem meno svoje,
neviem, kde bývam,
ale viem čo chcem,
i keď to v sebe skrývam.
Človeka nespoznáš ľahko,
pohľadom či vetou jednou,
niekedy prejdú veky,
kým nesmelo zistíš,*

*kto je ten druhý...
Ale kto som ja?
Možno ma niekto spozná,
s dušou mojou sa pohrá
a bude ma mať rád,
vtedy budem šťastnou,
budem mať celý svet.*

Katarína Brecková, 9.A

Spomienky na zimu

Vianočný darček za oknom

Cez okno sa vonku pozerám,
už prišla zima, nastal zimný čas.
Vločka na vločku ľahučko si sadá,
vonku je ticho a vládne tuhý mráz.
Všade, kde sa pozriem, biela prevláda,
ale zvieratká, ktoré mám tak rada,
preháňať sa voľne prírodou nevidím.
Viem, že niektoré spia zimným spánkom
a sťahovavé vtáky sa hrejú
pod teplým južným slnkom.
Ako tak nad tým rozmýšľam,
ktosi mi na oblôčik zacinkal.
Hneď sa pozriem za oblôčik
a tam sedí malý drozdík.
Kúsoček chlebička si pýta
a blížiac sa Vianoce s láskou víta.
Keď nastane ten krásny vianočný čas,
príd', drozdík, dám ti chlebička zas!
Ty si môj najkrajší vianočný darček,
keď viem, že okrem rodičov
ma má ešte niekto rád.

Darina Mašlejová, 7.B

Štedrá večera

Veľmi rád spomínam na Vianoce, ktoré sú najkrajšími sviatkami roka. Na Vianoce každý rok máme štedrú večeru ako každá rodina. Občas si zaspomínam na minuloročné Vianoce, počas ktorých som zažil toto.

Bol jeden deň do štedrej večere, bol som celý nedočkavý a čakal som, kedy už bude zajtrajšok. Nevedel som, ako mám zabíť čas a nechcelo sa mi pozerat' televízor ani hrať počítačové hry. Až dovtedy, kým po mňa neprišiel kamarát a nespýtal sa ma, či sa nejdem vonku guľovať. Najprv sa mi príliš nechcelo, ale napokon som išiel a bola zábava, ale keď som išiel domov, nálada sa mi zhoršila. Na ceste som videl malé mačiatko ako sa túlalo, pomyslel som si, že mu môžem dať teplé jedlo a strechu nad hlavou a tak som ho zobral

Kolektívna práca

Práca, ktorá
reprezentovala našu
školu v súťaži
Zelený svet
a získala
ČESTNÉ UZNANIE

domov. Spýtal som sa rodičov, či si ho môžeme nechať. Najprv pochybovali, či nemá nejakú chorobu, ale potom povedali, že si ho môžeme nechať. Hurááá, bol som celý šťastný. Priniesol som mu teplé mlieko a s úsmevom som sa naňho pozeral. Rozmýšľal som, aké mu dám meno. A ako som rozmýšľal, tak som mu dal meno Happy. Pre mačiatko som postavil domček, síce iba zo škatule, ale naspodok škatule som dal seno a prikryl čistou handrou, aby mu v noci bolo teplejšie. A tak som po dlhom dni mohol ísť spať. Na druhý deň ráno som išiel pozrieť, ako sa má mačiatko, malo sa dobre, ale bolo hladné a hravé. Tak som mu doniesol ešte teplého mliečka, potom som išiel dnu a mohlo sa začať zdobenie stromčeka. Bola to paráda, znova ozdobovať vianočný stromček. Keď sme ho ozdobili, tak som išiel pomáhať mojej mame v kuchyni. Pomáhal som jej s varením hubovej polievky, piekli sme fašírku, plnili mäso, a ešte aby som nezabudol, piekli sme aj koláče a zákusky. Spomeniem vám iba zopár, aby sa vám príliš nezbiehali slinky, tak napríklad sme piekli perníky, tvarohové koláče, punčový a orechový zákusok či nanukovú roládu. A už je to tu výplata dennej práce. Je 18:00 a začalo sa servírovať jedlo. Tak, ako každý rok, otec povie zopár viet a pripijeme si. Trošku mi bolo smutno, že mačiatko si nemôže vychutnať to, čo jem ja.

Šiel som vonku k nemu a doniesol som mu trošku fašírky a šalátu. Dobre si pochutnávalo a ja som sa tešil, že bude mať skvelé a šťastné Vianoce aj ono.

Tomáš Kišš, 7.B

Zimný sonet

*V decembri nám prichádza zima
a ľahučký sypký sneh je príma.
Každé dieťa vonku beží,
prosia zimu nech už sneží.*

*Zima deťom prosbu vyhovie,
celú krajinu snehom pokryje.
Počasie sa nám ochladzuje
a naše studené líčka pohladzuje.*

*Chlapci a dievčatá sa gulujú,
mladšie deti snehuliaka budujú.
Doma sa zobia vianočné stromčeky.*

*Lyžiarci zas zdolávajú kopčeky.
Sneh nám roztápajú slnečné lúče
a krajina prišla do jarnej náruče.*

Maroš Kušnir, 9.A

Čas pokoja a lásky

**Čas pokoja a lásky
opäť k nám zavítal.
Zažal sviečku šťastia,
tak nás privítal.
Zazvonil zvonček,
rozsvietil sa stromček.
Prišli Vianoce
šťastné a veselé.
Tak dlho želané,
Vianoce nádherné.
Prejavuje sa dobrá vôľa,
to je čas lásky a pokoja.
Radosť a šťastie vládne svetu,
na Zemi niet žiadneho hriechu.**

Mária Tóthová, 9.A

Monika Bačová, 9.B

Jedlička

Hlboko v lese rástla malá jedlička, ktorá sa každý deň usilovala rásť, až vôbec nevnímala krásu a pokoj lesa. Nevnímala slnko, jemný vánok a ani deti ktoré sa do lesa chodili hrať. „Och, keby som už bola vysoká, silná a veľká ako ostatné stromy“, vzdychla si. „Keby si už mohli vtáky stavať hniezda na mojich konároch,“ opäť si vzdychla a vôbec sa netešila z obláčikov, z príjemného slnečného svetla a ani z vtáčieho spevu. Každý rok prišli do lesa drevorubači a zožali niekoľko stromov, ktoré naložili na voz a niekam ich odviezli. Jedlička bola veľmi zvedavá, kam ich odvážajú. Jedného dňa cez les letel bocian. Keď letel ponad jedličku, spýtala sa ho: „Bocian, nevieš kde odvážajú tie stromy?“ „Keď som letel ponad more, stretol som veľa nových lodí s veľkými lesklými stožiarimi. Myslím že to boli ony,“ odpovedal bocian. A jedlička, ktorá už nebola celkom malá, si pomyslela: „Ach, keby som už bola veľká, aby som sa mohla plaviť po mori.“ „Teš sa, že si mladá,“ povedalo jej slnko, ale ona mu nerozumela. Každý rok keď sa chýlilo k Vianociam, ľudia vytínali malé jedličky a smrek. Niektoré boli menšie ako naša jedlička. „Kam ich vezú?“ spýtala sa vrabčiakov. „Do mesta, do mesta. Videli sme ich cez oblaky, oblaky. Postavili ich do stredu izby a ozdobili ich ozdobami, jablkami, orechmi a cukríkmi, sviečkami, a potom ich zapálili. Je to nádherné, nádherné“.

„Či to aj ja niekedy zažijem, ten lesk, náheru a krásu? Ach, keby už boli Vianoce a bola by som už veľká“. „Teš sa, že si mladá,“ hovoril jej vietor. Ale jedlička bola nešťastná. Prešla jar, leto, jeseň a ona rástla, rástla až kým bola vysoká, silná a nádherná. Keď prišli Vianoce, do lesa prišli drevorubači a vybrali si ju ako prvú. Keď sa jej sekera zaťala do kôry, zamdlela od bolesti. Nebolo to príjemné, hoci o tom snívala. Keď ju odvážali, uvedomila si, že už nikdy neuvidí svoj les, vtáky a príjemný vánok, ktorý sa jej pohrával s vetvičkami. Postavili ju do teplej izby a osadili do suda s pieskom. Deti sa okolo nej postavili do kruhu a začali ju zdobiť. Zdobili ju s ozdobami, jabĺčkami, orechmi a cukríkmi. Na konáre jej nastokli veľa sviečok a na jej samotný vrchol jej postavili veľkú sviečku z ligotavého zlata. Večer na nej zastolovali sviečky. Na niekoľko hodín všetci odišli do kostola. Vo farbami zaliatej izbe jedlička rozmýšľala o lese, vtáčkoch, slnku a jemnom vánku. Keď všetci prišli, deti divo vtrhli do izby a nedočkavo rozbaľovali darčeky pod jedličkou. Nikto sa už o jedličku nestaral, iba tichý, malý mužíček s veľkou bradou povedal: „Poviem vám rozprávku o šaškovi Straškovi, iste sa to bude páčiť aj jedličke.“ A tak po prvý raz v živote jedlička počúvala rozprávku. Vianoce sa skončili. Jedličku odzdobili a vyhodili na tmavú povalu. Ako tak ležala v hustej tme, spomínala na časy, keď bola mladá. „Pip-pip !!!“ ozvalo sa zdola. K jedličke pribehli dve malé myšky. Boli zvedavé odkiaľ pochádza. A jedlička im rozprávala o svojej mladosti v lese. Napokon im porozprávala rozprávku, ktorú počula na Vianoce. Myškám sa rozprávka veľmi páčila. „Ako pekne rozprávaš!“ povedali jej myšky. Na nasledujúcu noc prišli zasa. Veľmi veľa ráz jedlička rozprávala rozprávku. Každý večer prichádzalo čoraz viac myší, až

raz prišli potkany. „Vieš len túto jednu rozprávku?“ spýtali sa. „Áno, počula som ju v najšťastnejší deň môjho života, ale vtedy som nevedela, aká som bola šťastná. „To nie je pekná rozprávka. Nevieš rozprávku o komore?“ Potkany sklamané odišli, až nakoniec ju opustili aj myšky.

vybral Ján Kontra-Pál, 7.B

Milý Ježiško!

Vždy som Ti písal a každé Vianoce som čakal, že mi odpíšeš. Ale viem, ako to chodí. Môj odkaz pre Teba rodičia zobrali, aby vedeli, čo mi dať pod stromček a Tebe tam už potom neostalo nič. Aj tak niekde v kútiku duše verím, že existuješ. Možno nie na to, aby si dával darčeky, ale určite na to, aby si už svojou samotnou existenciou potešil srdiečka nás, detí. Si veľmi dobrý, že nosíš deťom darčeky. Je to pekné, ak niekto niekomu dokáže urobiť radosť. Každý má svoje tajné želanie, ktoré Ty splníš, ale keď ho napíšem, už nebude tajné a nesplní sa. Mne by stačilo, keby bol každý šťastný a veselý.

A čo si prajem pod stromček? Tento rok od Teba nechcem žiadne darčeky. Mám len jednu prosbu - aby všetko zlé, čo sa stalo tento rok, bolo zabudnuté a to pekné nech v nás navždy ostane. Škola je naším domovom, preto jej prajeme žiakov, ktorí ju budú chrániť a starať sa o ňu. Milý Ježiško, určite zhora vidíš, že naša škola potrebuje nové šaty. Tie predošlé už má roztrhané, dožič jej také, ktoré ju budú v zime teplo hriať a v lete ju ochránia pred lúčmi slnka, ktoré jej prenikajú hlboko pod kožu. V nových bude určite krásna, vlastne je krásna aj teraz, žije a dýcha, kým má usilovných a šikovných žiakov.

Samozrejme nemôžem obísť ani vás, dospeláci v tejto škole, ktorí patríte do našich životov. Trošku vám možno aj závidím, ale len trošku, lebo sa to nepatrí. A čo? To, že pri nás, žiakoch určite nezostarnete. Každý deň ste tu pre nás a dávate nám zo seba riadny kus. Nevie, ako to robíte, ale ste stále plní energie a čím viac dávate, tým rýchlejšie sa vám to vracia späť. Raz na to určite prídem, kde je ukrytá tá vaša nevyčerpatelnosť. Učíme sa od vás veľa a možno aj vy sa môžete niečo naučiť od nás. Aj v dnešnej dobe žiaria detské očka, ktoré veria v to, že svet je dobrý nielen v rozprávke ... Skúste to aj vy!

Vopred Ti ďakujem za prečítanie môjho listu!

Kolektívna práca

Umenie zblízka

Do vzdelávacieho projektu Umenie zblízka sa naša škola prihlásila 20.11.2007. Na začiatku realizácie vzdelávacieho programu Z galérie do školy, zo školy do galérie sme v odbornej učebni výtvarnej výchovy zriadili výstavku reprodukcí siedmich autorov: Kláry Bočkayovej, Ladislava Čarného, Júliusa Jakobyho, Jozefa Jankoviča, Ester Šimerovej-Martinčekovej, Dezidera Tótha a Miloša Urbáska. Do projektu sa zapojili žiaci od tretieho po 9. ročník a v priebehu školského roka rôznymi výtvarnými technikami vytvorili takmer 130 vlastných žiackych dielok. Realizácia projektu vyvrcholila 21. apríla 2008, kedy sme z najlepších výtvarných prác vytvorili vo vestibule školy vlastnú výtvarnú galériu. Jej súčasťou boli aj reprodukcie diel umelcov z projektu Umenie zblízka. Po slávnostnom otvorení výstavy žiaci 9. ročníka postupne priblížili výsledky svojej vyše polročnej tvorivej činnosti. Veľmi výstižne pritom okomentovali spôsob ich interpretácie. Zdôraznili, že im nešlo o vytvorenie kópie, ale o nové vlastné dielo.

Dezider Tóth – Sneh

Ester Šimerová-Martinčeková – Pštros

Jozef Jankovič - Svedectvo VI.

Ivana Tancošová, 9.B

Július Jakoby – Cirkus

Viktória Holubčíková, 4. roč.

Veronika Macková, 5.A

Nikola Halajčíková, 4.B

Klára Bočkayová - Rozmachy I.

*Katarína Brecková, 9.A
Michal Mihalík, 8.B
Rastislav Greguš, 8.B*

Miloš Urbásek - Téma O

Tomáš Kokavec, 9.B

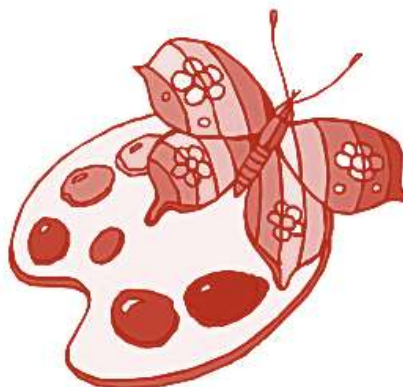

Julián Skvašik, Maroš Kušnir, 9.A

Ladislav Čarný - Papierové odliatky hláv

Cieľom výstavy bolo zoznámiť žiakov s dielom a jeho autorom a sprostredkovať tak poznávanie moderného a súčasného umenia. V rámci učiva Výtvarná kultúra sme chceli prostredníctvom reprodukcí vzbudiť u žiakov záujem o ich interpretáciu a podnietiť ich k vlastnej aktívnej tvorbe.

*Vzniká obraz či kniha naraz?
Nie. Buduje sa časť po časti rovnako ako dom.
A divák či čitateľ, nevyrovná sa s dielom jediným pohľadom?
Bohužiaľ, veľmi často.*

.....

Pavlovský školák 4 / Zborník literárnych a výtvarných prác

www.pavlovsky-skolak.webgarden.cz

www.zspavlovceuh.sk

Email: pavlovsky.skolak@centrum.sk

Základná škola s materskou školou Pavlovce nad Uhom

Jazyková a grafická úprava: PhDr. Martina Horňáková

2008